

fra, hvad der kunne siges at være hensynet til alle i denne forbindelse.

Det er derfor, vi er gået ind i denne sag, og vi har været tilfredse med de meldinger, som nu er kommet fra ministeren. Det kan godt være, vi ikke er tilfredse, når vi når til efteråret, men nu er der altså gået, jeg ved ikke, om det er 10, 15 eller 20 år, hvor man har levet med det her, og så mener vi, at man også godt kan leve med det i yderligere 4½ måned.

Annette Just (FP):

Jeg vil godt starte med at sige, at man nok kan leve med det i 4½ måned mere, når man har levet med det i 10, 15, 20 år, som det lige er blevet sagt fra SF's side. Men spørgsmålet er, om det går meget længere end 4½ måned til, om situationen ikke efterhånden er blevet således, at alle danskere ønsker frihed til selv at bestemme, hvor de vil have deres forsikring, og det er med fuld overbevisning og velberåd nu, at jeg bruger ordet forsikring, for a-kassen burde være en form for forsikring for enhver, der går på arbejde, mod, hvad der kan ske, hvis man bliver arbejdsløs.

Det allerrigtigste havde måske i virkeligheden været at fremsætte et forslag om, at der skal sættes tætte skotter ned mellem a-kasserne og fagbevægelsen, sådan at de blev fjernet helt fra hinanden, men det har man ikke ønsket at gøre på nuværende tidspunkt. Man har sagt: Bare vi dog kunne komme så langt, at det er op til den enkelte selv at bestemme, hvilken forsikring den pågældende ønsker at tegne. Men alle her skal vide, at det ønsker Socialdemokratiet i hvert fald ikke.

Der er ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet ønsker at sætte tætte skotter ned mellem det, der er fagforening, og det, der er a-kasse. Vi mener, at det også er i befolkningens interesse at få de to ting skilt ad. Det nytter ikke noget, at vi ser den ene fagforening efter den anden prøve at bruge midlerne på den ene eller den anden fordækte måde til almindeligt fagforeningstyranni. Derfor denne mulighed for at give den enkelte frihed til selv at vælge; men så liberale er Socialdemokratiet og den nuværende arbejdsminister jo i hvert fald ikke blevet.

At tænke sig, at der er nogen, der har formået sig til at sige, at det måske kunne være en god idé, at der var fri konkurrence blandt a-kasserne! Ja, vi hørte fra Socialdemokratiet, at det dog var det værste, man nogen sinde havde hørt; det kunne i alleryderste tilfælde gå så

langt, at det blev regnet for at være fri markedsøkonomi. Puha, sagde Socialdemokratiet, har man hørt noget lignende? Ikke desto mindre har jeg i anden sammenhæng hørt, at selv Socialdemokratiet går ind for en vis form for markedsøkonomi - men ikke særlig meget; det skal også erkendes.

Vi mener i Fremskridtspartiet, at det kan være vigtigt, at vi har faglige organisationer, som folk frivilligt melder sig ind i, fordi de ønsker, at de skal gøre noget for dem og deres arbejde i den situation, de står i, men det skal være frivilligt. Det kan ikke nytte noget, at det i 1995 stadig væk er tvungent, hvilke foreninger og organisationer man skal være medlem af. Jeg ved udmærket godt, at ministeren nu kan gå op og sige, at man også kan melde fra - men så kommer man i øvrigt til at betale det samme, for så går det bare til en eller anden kunstforening eller lignende i stedet for; prisen er den samme. Sagen er i øvrigt også, at der skal meldes fra hvert år, og man må endelig ikke tro, at man overhovedet bliver hjulpet, hvis man har meldt sig ud af selve fagforeningen, men stadig væk er i a-kassen, hvilket man altså er tvunget til ifølge ministeren. Hvad er det for en tankegang?

Jeg ved godt, ministeren friste vældigt, da jeg før kom til at sige, at det var meget at ligne ved almindelig betonkommunisme, men jeg kan i virkeligheden ikke se, at der er noget som helst galt i at kalde en skovl for en skovl og en spade for en spade og spørge ministeren, hvad det er for nogle tanker, hun kommer med her.

Ministeren kom også med, at det kunne være frygteligt, hvis man nu fik denne mulighed for selv at vælge, hvilken a-kasse man ville være i, for det kunne give et fald i antallet af, hvor mange der rent faktisk ville være med i fagorganisationerne.

Se, så er vi jo inde på noget morsomt, for så er vi inde på, at ministeren erkender, at fagbevægelsen gør det så elendigt, at den ikke engang kan holde på sine egne medlemmer. Jeg troede dog ikke, at en arbejdsminister ville falde så dybt som til at erkende, at det var så dårligt. Jeg ved, at der faktisk er fagorganisationer, som gør det godt, og hvor alle støtter det arbejde, de laver, men jeg kan forstå på det hele, at ministeren har erkendt, at hun har talt med flest medlemmer af organisationer, som gør det så elendigt, at medlemmerne ville styrte af sted, hvis de havde mulighed for det.

Til sidst: Der er ligesom ved at brede sig en enighed om én ting, nemlig at det ikke er rart